

работи (въ Наполеоново време), графътъ Валевски, който го пращалъ нѣколко пѣти въ Испания, съ тайна мисия. Най-сетнѣ, въ крайтъ на 1867 г. руската полиция намерила дирята на полскитѣ калпазани въ самото имъ гнѣздо, въ Лондонъ, и тя разпрѣсна тая последня „велика идея“ на Поляцитѣ. Борковски побѣгна съ четирма другари отъ Англия, и дойде въ Цариградъ, гдѣто мислѣше, че работата имъ тукъ най-сигурно ще може да си слѣдва. Но руската полиция и тукъ ги изнамери, и ги хвана една ноцъ, всички въ една самотна кѣща, на Буюкъ-дерѣ. Като доведоха предъ министра на полицията калпазанитѣ, предадоха ги на рускиятъ посланникъ който ги изискваше. Само Борковски, който се прогласи за турски поданикъ, задържа го Хюсни-паша, за да го накаже въ Турция. Тая преднина — споредъ както ще раскажа по-нататѣтъ — сполучи си я Борковски съ своето лично пригояване на Хюсни-паша, — и него затвориха въ „долнията тъмница“, въ една засебна стаичка и съ най-широка вътрѣшна свобода, и тамъ го азъ виждахъ често, кога се расхождахъ по дворѣтъ на министерството.

Расказътъ на Борковски за министра — ортака на колпазанитѣ, и за адската машина.

Слѣдъ смъртъта на Аали-паша, завладѣ въ Цариградъ старата турска партия, която въ сараятъ се облѣгаше главно на султановата майка, и на чело ѝ бѣше Махмудъ-Недимъ-паша; а за министръ на полицията, вмѣсто падналии и въ Кипъръ изгнаний Хюсни-паша, доде муширъ Самихъ-паша. Г. Борковски угади въ това приключение едно добро за работата си обстоятелство, и смѣташе какъ да се възползува отъ него, че да се избави отъ строгата рѣмница и още по-строгий надзоръ, подъ които пѣшкеше.